

UZASADNIENIE

S. B. w pozwie wniesionym w dniu 4 lutego 2022 r. przeciwko A. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego na swą rzecz kwoty 222.135,00 zł z tytułu zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 43.364,09 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych wobec powyższej należności od dnia 1 stycznia 2019 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 941,22 zł z tytułu odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 183,75 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych wobec powyższej należności od dnia 1 stycznia 2019 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

Powód wywodził swe roszczenie ze zdarzenia szkodowego za które odpowiedzialność spoczywała na przedsiębiorstwie, a subsydiarnie na pozwanym jako pracowniku, którego działanie i zaniechanie ową szkodę spowodowało.

(Pozew, k. 4- 13)

W odpowiedzi na pozew A. D. wniósł w dniu 24 marca 2022 r. o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swą rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Nie kwestionując wystąpienia w niniejszej sprawie prejudykatu karnego przeciwko pozwanemu, strona pozwana wywiodła z orzecznictwa brak podstaw prawnych dla tak sformułowanego roszczenia powoda opartego na nadmienionym wyroku wydanym w postępowaniu karnym, jak i brak podstaw dla przyjęcia wypełnienia przesłanki niewypłacalności po stronie podmiotu pierwotnie obowiązane dla naprawienia szkody.

Nadto podnosząc sytuację osobistą i rodzinną pozwanego strona pozwana wniosła o miarkowanie dochodzonych świadczeń wskazując iż ich orzeczenie w pełnym wymiarze byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

(Odpowiedź na pozew, k. 109- 116)

Strona powodowa w odpowiedzi na powyższe w dniu 16 maja 2022 r. podtrzymała swe wcześniejsze stanowisko wnosząc o pominięcie wszystkich dowodów zgłoszonych przez jej przeciwnika procesowego. Zakwestionowano w całości argumentację strony pozwanej podniesioną w odpowiedzi na pozew.

(Pismo powoda, k. 560- 573)

W toku rozprawy w dniu 20 grudnia 2022 r. strony pozostały przy swoich stanowiskach.

(Stanowiska stron: powoda 00:02:20 oraz pozwanego: 00:03:19, e- protokół Re C., k. 610)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie objętym kognicją Sądu w niniejszym postępowaniu S. B. oraz A. D. pozostawali zatrudnieni w Przedsiębiorstwie Usługowo Handlowo Produkcyjne (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. W dniu 3 grudnia 2008 r. S. B. uległ wypadkowi w wyniku eksplozji kotła CO. Miał wówczas 33 lata.

(Okoliczności niesporne między stronami)

W następstwie przedmiotowego zdarzenia przeprowadzono postępowanie karne. Akt oskarżenia wniesiono przeciwko A. D. i W. S..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pabianicach wydanym w dniu 14 lipca 2009 r. w pod sygn. II K 135/09 oskarżonych uznano winnymi czynu przestępnego - nieumyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu S. B.. Zgodnie z ustaleniami sądu A. D., nie posiadając wymaganych kwalifikacji ani nie zapoznając się z dokumentacją techniczną od producenta, dokonał nieprawidłowego montażu kotła. W wyniku tego w dniu 3 grudnia 2008 r. nastąpił wybuch,

który spowodował u S. B. wieloodłamowe złamanie kości twarzoczaszki, złamanie kości pokrywy i podstawy czaszki, śladowy krwiak w lewej okolicy czołowej, rozległe stłuczenie twarzy, podbiegnięcie krwawe pod spojówkę gałkową lewego oka oraz rany tłuczone twarzy powodując w zakresie narządu żucia pokrzywdzonego naruszenie jego czynności na okres powyżej siedmiu dni.

Następnie wyrokiem z dnia 5 lipca 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V Ka 775/10, Sąd Okręgowy w Łodzi Sąd utrzymał wyżej opisany wyrok w mocy.

W konsekwencji tego wyrok z dnia jest 14 lipca 2009 r. prawomocny od dnia 5 lipca 2010 r.

(Wyroki: SR w Pabianicach, k. 67- 69 wraz ze stwierdzeniem prawomocności, k. 67 oraz SO w Łodzi, k. 70)

S. B. od dnia 29 maja 2010 r. pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

(Okoliczność niesporna znana Sądowi z urzędu w zakresie związania wyrokiem w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12)

W okresie obejmującym rozpoznanie niniejszej sprawy wymiar świadczenia wynosi 1.388,53 zł miesięcznie płatne do 15 dnia każdego miesiąca.

(Decyzja ZUS, k. 97- 100)

Stawka jednej roboczogodziny dla opiekunki domowej w okresie od 1997 roku do maja 2015 r. kształtowała się następująco:

- od października 1996 r. do stycznia 1998 r. – 4,00 zł/godz.,
- od lutego 1998 r. do kwietnia 1999 r. – 4,25 zł/godz.,
- od kwietnia 1999 r. do lutego 2000 r. – 4,75 zł/godz.,
- od lutego 2000 r. do marca 2001 r. – 5,80 zł/godz.,
- od marca 2001 r. do maja 2002 r. – 6,35 zł/godz.,
- od maja 2002 r. do kwietnia 2003 r. – 6,58 zł/godz.,
- od kwietnia 2003 r. do maja 2005 r. – 6,70 zł/godz.,
- od maja 2005 r. do kwietnia 2007 r. – 6,90 zł/godz.,
- od kwietnia 2007 r. do marca 2008 r. – 7,11 zł/godz.,
- od kwietnia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. – 7,29 zł/godz.,
- od stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2009 r. – 7,50 zł/godz.,
- od lipca 2009 r. do 30 czerwca 2013 r. – 9,50 zł/godz.,
- od lipca 2013 roku– 11,00 zł/godz.

W soboty, niedziele i święta stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze wynosi 200% stawki w dni powszednie.

W następstwie zdarzenia szkodowego z dnia 3 grudnia 2008 r. poszkodowany S. B. doznał łącznie 105% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

(Okoliczność niesporna znana Sądowi z urzędu w zakresie związania wyrokiem w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12)

W wyniku zdarzenia z dnia 3 grudnia 2008 r. u S. B. wystąpiła encefalopatia pourazowa powodująca 30% trwałe uszkodzenie na zdrowiu. Chory funkcjonuje zdecydowanie gorzej, głównie w zakresie poznawczym. Na dzień 7 grudnia 2012 r. wymagał leczenia psychiatrycznego oraz terapii psychologicznej. Wymagał także pomocy osób trzecich w wymiarze do 2 godzin dziennie. Z tytułu zakupu leków ponosił wówczas koszty rzędu 100,00 zł miesięcznie, zaś koszty prywatnych wizyt psychologicznych lub psychiatrycznych wiązały się z kosztami rzędu 80- 120,00 zł za spotkanie.

(Opinie biegłych sądowych:

- K. K. (1): główna, k. 71- 73, I uzupełniająca, k. 75 i 76 oraz II uzupełniająca, k. 77;
- L. S., k. 74 i 74- verte

złożone w toku postępowania o sygn. akt VIII P 27/12)

Co najmniej od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 27 września 2021 r. S. B. pozostawał pod opieką (...) Centrum Medycznego sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. W toku leczenia rozpoznano u niego między innymi organiczne zaburzenia nastroju oraz osobowości.

(Historia choroby, k. 87- 94)

Nadto, w okresie od dnia 19 maja 2015 r. do dnia 27 kwietnia 2021 r. S. B. pozostawał pod opieką neurologa. W trakcie leczenia zdiagnozowano u niego stan po urazie głowy, bóle i zawroty głowy oraz dwojenie.

(Historia choroby, k. 95 i 95- verte)

Z punktu widzenia chirurgii plastycznej zniekształcenia pourazowe twarzy i blizny pourazowe i pooperacyjne twarzy u powoda nie wymagały, ani nie wymagają, konieczności korzystania przez powoda z pomocy i opieki osób trzecich. Możliwości dalszego leczenia powoda z punktu widzenia chirurgii plastycznej istnieją i dotyczą one zarówno możliwości korekcji blizn pourazowych czoła jak i możliwości korekcji pourazowego zniekształcenia nosa lecz nie istnieje żadna konieczność wykonywania tych operacji albowiem są one wykonywane wyłącznie na żądanie pacjenta, wynikające z jego wyłącznie subiektywnych potrzeb, i pod ściśle określonymi warunkami. Korekta blizn pourazowych czoła u powoda jest możliwa do wykonania poprzez zabieg ich korekcji chirurgicznej polegający na całkowitym wycięciu tych blizn i ponownym zeszcyciu skóry, prowadzącym do relatywnej poprawy wyglądu tych blizn poprzez zmianę ich obecnego sino-niebieskiego przebarwienia na zabarwienie np. różowo-cieliste, jednak bez jakiegokolwiek możliwości likwidacji tych blizn albowiem zabieg korekcyjny pozostawi po sobie obligatoryjnie następne blizny pooperacyjne, chociaż tylko ewentualnie nieco mniej widoczne niż blizny obecne. Koszt zabiegu chirurgiczno-plastycznej korekcji estetycznej blizn wynoszą 200-300 zł za 1 cm bieżący blizny, co w przypadku blizn czoła u powoda daje koszt szacunkowy takiego zabiegu od 2.400 do 3.600 zł. Każde pourazowe zniekształcenie nosa możliwe jest do likwidacji poprzez zabieg korekcji chirurgicznej. Koszt zabiegu plastyki korekcyjnej nosa, w przypadku skrzywienia kostnej części nosa i w przypadku garbu grzbietu nosa (osteotomia poczwórna, wymagająca znieczulenia ogólnego) wynosi,

w zależności od standardu sali operacyjnej i doświadczenia (czyli sprawdzonych kompetencji chirurga plastycznego) 6 – 8.000,00 zł.

W przypadkach pourazowego zniekształcenia nosa, deformacji pourazowych operacje są, także refundowane przez NFZ w oddziałach chirurgii plastycznej.

(Opinie: główna, k. 78- 82 oraz uzupełniająca biegłego sądowego C. D. złożone w toku postępowania o sygn. akt VIII P 27/12)

Wyrokiem z dnia 6 maja 2015 r. wydanym w prawie o sygn. VIII P 27/12 z powództwa S. B. przeciwko (...) sp. z o.o. w P. Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 222.135,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty; kwotę 941,22 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty; oraz świadczenie rentowe w kwotach: po 650 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia 2009 r. do 28 lutego 2009 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, po 677,49 zł miesięcznie za okres od 1 marca 2009 r. do 30 czerwca 2009 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, po 789,99 zł miesięcznie za okres od 1 lipca 2009 r. do 30 czerwca 2013 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty po 879,99 złotych miesięcznie od 1 lipca 2013 r. i na przyszłość płatną z góry do 10 dnia każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat w przyszłości. Opisane orzeczenie jest prawomocne. Postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 22 lipca 2015 na w/w. tytuł egzekucyjny nadano klauzulę wykonalności.

(Wyrok, k. 18- 19 wraz z klauzulą wykonalności, k. 19)

Na podstawie w/w. tytułu wykonawczego wierzyciel - S. B., pismem datowanym na dzień 1 września 2015 r., wniósł o wszczęcie postępowanie egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi - (...) sp. z o.o. w P., wnosząc przy tym o poszukiwanie majątku dłużnika.

(Wniosek, k. 36- 39)

W toku czynności egzekucyjnych prowadzonych pod sygn. Kmp 57/15 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy- Woli w Warszawie R. W., stwierdzono, iż egzekucja z ruchomości, wynagrodzenia, wierzytelności dłużnika jest bezskuteczna. Postępowanie nie doprowadziło do wyjawienia majątku dłużnika objętych wnioskiem wierzyciela. Pismem datowanym na dzień 16 lutego 2017 r. wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r. Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne.

(Wniosek, k. 40 wraz z potwierdzeniem nadania, k. 40- verte; postanowienie, k. 41 i 41- verte oraz wysłuchanie wierzyciela, k. 42 i 42- verte)

Na dzień rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (...) sp. z o.o. w P. nie jest w stanie upadłości.

(Fakt o którym informacja jest powszechnie dostępna- rubryka 3 działu IV eKRS dłużnika)

Powód przez rok od wypadku nie mógł wychodzić z domu w następstwie przebytych zabiegów neurochirurgicznych. Obecnie kontynuuje leczenie u neurologa i psychiatry. Przyjmuje leki psychotropowe przeciwbólowe i przeciwzapalne. Przed wypadkiem nie miał problemów z kręgosłupem. Ma problem z doborem okularów korekcyjnych. Przez 3 lata ponosił koszty częstych przejazdów - korzystania z taksówek lub zlecenia przewozów osobom trzecim w związku z leczeniem neurochirurgicznym, co wraz z kosztami leków i amortyzacją kosztów utrzymania rodziny spożytkowało świadczenie odszkodowawcze uzyskane z ZUS. Obecnie pracuje na 1/8 etatu zarabiając ok 280 zł.

Z negatywnymi skutkami zdarzenia szkodowego powód utożsamia swój rozwód - warunkowane problemami finansowymi rodziny zakończenie pierwszego małżeństwa ok. 2013 r.

Po wypadku nie uzyskał od A. D. żadnego finansowego wsparcia.

(Przesłuchanie powoda, e- protokół Re- C. od 00:12:00 do 00:26:00, k. 610)

A. D. ma 69 lat. Mieszka z żoną we własnym mieszkaniu. Oboje utrzymują się z emerytur: A. D. uzyskuje świadczenie w wysokości 3.000 zł netto, zaś jego żoną uzyskuje świadczenie w wysokości 2.200 zł netto. Za telefony płaci 200

zł miesięcznie. Za paliwo płaci 300 zł. Nie ma oszczędności. Koszt utrzymania mieszkania małżonków D. wynosi ok. 2.000 zł. A. D. leczy się na serce. Pozostaje też pod opieką psychologa i psychiatry.

W październiku 2022 r. A. D. przeszedł udar mózgu. Korzysta z lekarzy w ramach świadczeń refundowanych, jak i prywatnie, co wiąże się z kosztami rzędu 600 zł netto, podobnie jak jego małżonka. Na leki z żoną wydają miesięcznie 600 zł.

(Przesłuchanie pozwanego e- protokół Re- C. od 00:10:17 do 00:15:00, k. 635- verte)

Przed wszczęciem niniejszego postępowania roszczenie pieniężne powoda zostało zabezpieczone poprzez zobowiązanie A. D. do świadczenia na rzecz uprawnionego kwot po 700 zł miesięcznie tytułem renty do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Zabezpieczenie jest realizowane.

(Postanowienie, k. 96 oraz przesłuchanie pozwanego e- protokół Re- C. od 00:10:17 do 00:15:00, k. 635- verte)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przywołany materiał dowodowy. Okoliczności faktyczne kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawały w istocie poza sporem stron. Nadto, znajdowały oparcie w orzeczeniach, którymi Sąd w niniejszej sprawie był związany (postępowanie o sygn. akt VIII P 27/12) lub miały dlań charakter prejudycjalny (postępowanie o sygn. II K 135/09 w zw. z post. o sygn.. V Ka 775/10). Implikacje powyższych zostaną rozważone w dalszej części wyводу. Na ich podstawie, oraz w zw. z art. 243² k.p.c. Sąd pominął ewentualne wnioski dowodowe strony powodowej zgłoszone w IX punkcie osnowy pozwu (k. 6 i 7)

Niezależnie przy tym od wywiedzionego dalej związania Sądu orzeczeniem w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12, Sąd mając na uwadze art. 243² k.p.c. na podstawie art. 278¹ k.p.c. dopuścił dowody ze złożonych do akt niniejszej sprawy opinii biegłych sądowych: K. K. (2), L. S. oraz C. D. sporządzonych na potrzeby postępowania o sygn. akt VIII P 27/12.

W toku postępowania Sąd, dzielając w tym zakresie stanowisko strony powodowej, pominął liczne wnioski dowodowe strony pozwanej złożone wraz z odpowiedzią na pozew celem wykazania stanu majątkowego pozwanego warunkowanego m.in. jego problemami zdrowotnymi (k. 125- 528), jako że w myśl poniższych rozważań były one nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako częściowo zasadne, podlega proporcjonalnemu uwzględnieniu. Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na normach art. 415 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.p.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła od pozwanego, wskazując go jako subsydiarnie zobowiązanego do naprawienia wyrządzonej przezeń szkody wobec niemożności wyegzekwowania należnych świadczeń od jego pracodawcy. Ważąc zasadność przedmiotowego roszczenia, Sąd na wstępie wziął pod uwagę, iż pracodawca stron - (...) sp. z o.o. w P. na podstawie prawomocnego orzeczenia z dnia 6 maja 2015 r. (k. 18) winien naprawić szkodę wyrządzoną powodowi poprzez spełnienie wyszczególnionych świadczeń pieniężnych m.in. objętych powództwem w niniejszej sprawie. Co znamienne, zgodnie z wiążącym Sąd na podstawie art. 11 k.p.c. prejudykatem- wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 135/09 sprawcą przedmiotowego zdarzenia szkodowego był pozwany. Wskazana okoliczność nie była przy tym sporna w rozumieniu art. 230 k.p.c. między stronami postępowania.

Odpowiedzialność przedsiębiorstwa pozwanego w postępowaniu o sygn. akt VIII P 27/12 wywodziła się z normy art. 120 § 1 k.p. Jak trafnie wskazał przy tym Sąd Najwyższy wskazany przepis modyfikuje zasady odpowiedzialności cywilnej za wyrządzenie szkody, przez ustanowienie legitymacji biernej pracodawcy za szkodę wyrządzoną przez pracownika osobie trzeciej (vide: SN wyrok z dn. 25 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt III CSK 115/15). Przywołany pogląd pozostaje afirmowany zarówno przez judykaturę (vide wyrok SN z dn. 10 maja 2019 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 211/18), jak i doktrynę (K.c. Komentarz pod red J. Ciszewskiego i P. Nazaruka [w:] LEX) Niemniej granicą

tej modyfikacji jest niemożność pozbawienia poszkodowanego możliwości uzyskania pełnego odszkodowania, gdyż ochrona pracownika wyrządzającego szkodę nie może odbywać się kosztem poszkodowanego.

Wprawdzie pracodawca jest zobligowany do wyłącznego wynagrodzenia szkody wyrządzonej osobie trzeciej nieumyślnie przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych, ale odpowiedzialność cywilna pracownika nie zostaje uchylona, a zmodyfikowana przez wprowadzenie kolejności świadczenia, obligującego poszkodowanego do kierowania roszczenia w pierwszej kolejności do pracodawcy. Konsekwencją powyższego jest uznanie, iż przepis ten ustanawia subsydiarną odpowiedzialność pracownika wobec poszkodowanego za szkodę wyrządzoną przez pracownika nieumyślnie czynem niedozwolonym przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych, jeżeli pracodawca ponoszący odpowiedzialność w pierwszej kolejności, nie jest w stanie wypłacić należnego odszkodowania. Odpowiedzialność ta będzie jednak wchodziła w grę jedynie w sytuacji, gdy upadnie możliwość wyłącznego wynagrodzenia szkody przez pracodawcę na skutek niemożności uzyskania od tego podmiotu realnego zaspokojenia (vide: wyrok III CSK 115/15, jw.). Koresponduje to z poglądem - zasadą prawną przedstawioną w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1976 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 5/76.

Co wyżej ustalono, postępowanie egzekucyjne prowadzone celem wykonania orzeczenia zapadłego w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12 zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność prowadzonej egzekucji (k. 41). Zatem roszczenie odszkodowawcze powoda nie zostało zaspokojone. Podnoszone przy tym przez stronę pozwaną okoliczności, iż nie ogłoszono dotąd niewypłacalności dłużnego przedsiębiorstwa (k. 114) nie są równoznaczne z przyjętą konkluzją, iż nie jest ono niewypłacalne. Przeczy temu bowiem rezultat przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego. Co wyszczególniono we wcześniejszych ustaleniach - komornik sądowy nie ustalił majątku podlegającego egzekucji, który mógłby służyć zaspokojeniu roszczeń wierzyciela. Nadto, przyjęcie punktu widzenia strony pozwanej w tym zakresie byłoby celowościowo sprzeczne z zamiarem judykatury wyważenia interesów prawnych: ochrony pracownika - sprawcy szkody i poszkodowanego w sytuacji realnej niemożności zaspokojenia roszczeń ze strony pracodawcy sprawcy szkody. Determinowałoby bowiem ewentualne przeprowadzenie długotrwałego i złożonego postępowania upadłościowego.

Powyższy wywód wskazuje zatem na zasadność powództwa co do zasady. Powód pozostawał legitymowany do skierowania swego roszczenia przeciw pozwanemu, którego odpowiedzialność opierała się zasadniczo na art. 415 k.c.

Mając na uwadze przywołane wyżej orzeczenia: prejudycjalny w niniejszej sprawie wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 14 lipca 2009 r. w sprawie o sygn. akt II K 135/09, jak i wiążący także wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12 należało uznać, iż wypełnione zostały przesłanki tej odpowiedzialności unormowanej w nadmienionym art. 415 oraz 361 § 1 k.c.- S. B. doznał bowiem szkody, tak majątkowej, jak i niemajątkowej pozostającej w normalnym związku przyczynowym z zawinionymi działaniami i zaniechaniami A. D..

Ważąc je następnie co do wysokości, Sąd wziął pod uwagę, iż w myśl art. 365 § 1 w zw. z art. 1 k.p.c. wskazane orzeczenie w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12 było w niniejszej sprawie wiążące. Zakres wiązania zaś obejmował, jak trafnie wskazuje A. J. ostateczny wynik rozstrzygnięcia (vide: K.p.c. Komentarz pod red. T. Wiśniewskiego [w:] LEX). Zatem, zgodnie z poczynionymi wyżej ustaleniami powód doznał szkody niemajątkowej - krzywdy wymagającej kompensacji w drodze wypłaty świadczenia zadośćuczynienia w wysokości 222.135,00 zł oraz szkody majątkowej, która w zakresie zwrotu kosztów sprawowanej nad poszkodowanym opieki wymagała kompensacji w drodze wypłaty świadczenia odszkodowania w wysokości 941,22 zł.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, iż w zakresie orzeczonego zadośćuczynienia roszczenie powoda znajduje dodatkowe oparcie w materiale dowodowym przeprowadzonym w sprawie.

Zadośćuczynienie jest bowiem formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które mogą powstać w przyszłości. Ma w swej istocie ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć. Dzięki niemu winna zostać przywrócona równowaga,

zachwiana wskutek popełnienia przez sprawcę czynu niedozwolonego. Ma ono charakter całościowy i winno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość.

Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 8 grudnia 1973 roku (OSNCP 1974, poz. 145). Oznacza to, że podstawową funkcją zadośćuczynienia jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc musi ono przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną do doznanej krzywdy (wyrok SN z 4 lutego 2008 roku, III KK 349/07, Lex nr 395071). Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok SN z 13 grudnia 2007 roku, I CSK 384/07, Lex nr 351187). Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 K.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok SN z dn. 9 listopada 2007 r. w sprawie o sygn. V CSK 245/07).

Tymczasem skala szkody niemajątkowej, która dotknęła powoda, wynika ze złożonych do materiału dowodowego opinii biegłych z dziedzin psychologii, neuropsychologii i chirurgii plastycznej. Zarazem przyjmując, iż mimo zasadniczego ograniczenia mocy wiążącej wyroku do sentencji orzeczenia, a nie jego motywów, w orzecznictwie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się na motywy wyroku w granicach, w których stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (vide: A. Partyk [w:] K.p.c. Komentarz pod red. O.M. Piaskowskiej [w:] LEX za wyrokiem SN z dn. 26 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. V CSK 80/18) należy uznać, iż obejmuje ustalenia trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 105% w wyniku ustaleń poczynionych o całokształt wszystkich opinii biegłych sądowych przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu. Powyższe, niezależnie od wiążącej mocy samej sentencji przemawia za uwzględnieniem dochodzonego roszczenia w zakresie zadośćuczynienia.

Z kolei w zakresie dochodzonego roszczenia odszkodowawczego, mając na uwadze poczynione ustalenia motywów uzasadnienia wiążącego orzeczenia w przedmiocie stawek za usługi opiekuńcze i czasokresów oraz wymiarów zapotrzebowania na nie ze strony poszkodowanego powoda, niezależnie od wiążącej mocy samej sentencji wyroku w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12, po stronie powodowej występowała szkoda o wymiarze dochodzonego świadczenia podlegająca kompensacji na podstawie art. 444 § 1 k.c.

Zatem dochodzone w niniejszej sprawie świadczenia z tytułu zadośćuczynienia oraz odszkodowania były zasadne co do wysokości i podlegały uwzględnieniu w łącznej wysokości 223.076,22 zł.

W tym miejscu Sąd rozważył następnie zasadność dochodzonych przez stronę powodową świadczeń z tytułu okresowo skapitalizowanych odsetek od w/w. należności w wysokości 43.364,09 zł oraz 183,75 zł. Nie sposób uznać zasadności tych roszczeń. Niezależnie bowiem od poczynionego wyżej wyводу w przedmiocie subsydiarnej odpowiedzialności pozwanego za pierwotnego dłużnika w obliczu jego niewypłacalności nie sposób antycypować, aby A. D. z dniem umorzenia postępowania egzekucyjnego samoistnie popadł w opóźnienie w rozumieniu art. 481§ 1 w zw. z 455 k.c. Pozwany nie był uprzednio stroną żadnego postępowania, które wiążąco zobowiązałoby go do naprawienia szkody

powoda w analizowanym zakresie. Nie sposób zatem przyjąć, iż sam pozostawał opóźniony z naprawieniem szkody, a tym bardziej, by istniały podstawy dla okresowej kapitalizacji odsetek należnych z tytułu takiego opóźnienia.

Co więcej, jakkolwiek dłużnik - pracodawca pozwanego zobowiązany pierwotnie w wyroku w sprawie o sygn. akt VIII P 27/12 do naprawienia szkody w tym zakresie, niewątpliwie popadł w opóźnienie ze spełnieniem orzeczonych świadczeń odszkodowawczych, nie sposób przyjąć, aby sama szkoda powoda wyrządzona przez pozwanego w dniu 3 grudnia 2008 r. uległa dodatkowemu powiększeniu o ewentualne nieuzyskane przez S. B. odsetki za wcześniejszy okres.

Podsumowując powyższe, roszczenie strony powodowej w zakresie zapłaty przez pozwanego kwot 43.364,09 zł oraz 183,75 zł pozostaje w tym zakresie bezpodstawne. Dlatego podlega oddaleniu.

W pozostałym zakresie, w jakim powództwo uwzględniono, nie było przy tym podstaw dla miarkowania wymiaru należnych roszczeń. Przede wszystkim mając bowiem na uwadze przywołane stanowisko strony powodowej (k. 564) znajdujące uzasadnienie w poglądach judykatury (vide wyrok SN z dnia 30 lipca 2021 r. w sprawie o sygn. akt V CSKP 236/21) jak i własny powyższy wywód w przedmiocie istoty zadośćuczynienia, Sąd uznał, iż owo świadczenie stanowiące zasadniczą część dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia nie podlega miarkowaniu unormowanemu w art. 440 k.c. Mając przy tym relatywnie niewielki wymiar świadczenia odszkodowawczego, Sąd nie znalazł przy tym podstaw dla miarkowania świadczenia z tego tytułu.

Orzekając o odsetkach, Sąd na podstawie art. 481§ 1 i 2 k.c. zasądził je od dnia 26 lutego 2022 r. jako następnego po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu (art. 455 k. c.).

Rozstrzygając o kosztach procesu, Sąd, mając na uwadze poczynione wyżej ustalenia w przedmiocie sytuacji socjalnej pozwanego, na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył nimi pozwanego.

Zarządzenie: Odpis(y) wyroku/ów wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem/wnioskami.